

ת"פ 51768/05/21 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 51768-05-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל
בעניין:

המאשימה מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת רחובות
באמצעות עו"ד ים קולון
נגד

הנאשם פלוני
באמצעות ב"כ עוה"ד זאב לקט

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגדרו יוחסו לו שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג לפי סעיפים 380+382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

עובדות כתב האישום

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום נטען כי הנאשם התגורר ברחובות בביתה של הגב' מ.ר (להלן: המתלוננת) עמה היה בעבר בקשר זוגי משך שלוש שנים.

2. ביום 24.4.2021 בשעה 11:30 לערך, תקף הנאשם את המתלוננת בבית לאחר שזו ביקשה לסלקו מהמקום בכך שתפס את ידה וזרק אותה לרצפה. בהמשך לאותן הנסיבות, בהיותה שכובה על הרצפה, סטר לה הנאשם בעורפה וגרר אותה מחולצתה. כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת אדמומיות בפניה ובידיה (להלן: המקרה הראשון).

3. עוד נטען כי כחודש עובר למקרה זה, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה באמצעות ידיו. כתוצאה מכך נפלה המתלוננת, נחבלה בפניה ודיממה (להלן: המקרה השני).

מענה לכתב אישום ומהלך המשפט

4. במענה לכתב האישום אישר הנאשם כי בעבר ניהל עם המתלוננת מערכת יחסים רומנטית וכי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר עמה בביתה ברחובות. באשר למקרה הראשון - אישר כי התנהל ויכוח בינו ובין המתלוננת על רקע רצונו לעזוב את הדירה, הכחיש כי סטר לה וגרר אותה מחולצתה וטען כי לא גרם לחבלותיה. לדבריו, השתמש בכוח סביר כדי למנוע מן המתלוננת לפגוע ברכושו. באשר למקרה השני - טען כי הוחלפו מילים בינו ובין המתלוננת בנושא חינוך הכלבה שבבעלותה, שהפריה את חוקי הבית, אך הכחיש כי נקט כלפיה באלימות.

5. מטעם המאשימה העידה המתלוננת, הוגשו מסמכים: חקירת נאשם באזהרה מיום 24.4.2021 (ת/1); עימות שנערך בין הנאשם ובין המתלוננת (ת/2); תעודת עובד ציבור הקלטה ותמלול שיחה למוקד 100 (ת/3); דיסק

מצלמות גוף השוטרים - שלושה סרטונים (ת/4); מזכר שערכה רס"ר דנית דמארי אודות שיחה עם המודיעה למוקד המשטרה (ת/5), מזכר שערך השוטר ולד אייל אשר הגיע לדירה, שמע צעקות ולאחר מכן פגש בנאשם ובמתלוננת (ת/6); דו"ח פעולה שערכה רס"ל קארין קליימן (להלן: רס"ר קליימן) (ת/7), דו"ח פעולה שערך רס"ר כהן אלי (להלן: רס"ר כהן) (ת/8); מזכר שערך סמ"ר אוראל אברהם אשר צילם את סימני החבלה שנראו על ידיה של המתלוננת ותמונות החבלה (ת/9 ; ת/10) ודוח פעולה שערך רס"ב רמי בייגלן (להלן: רס"ב בייגלן) (ת/11). מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגשו מסמכים: מסרונים שהוחלפו בין המתלוננת ובין הנאשם מיום 30.5.2021 (נ/1); מסרון ששלחה המתלוננת לנאשם ביום 11.5.2021 (נ/2); החלטתה בית המשפט במסגרת ה"ט 57773-02-22 מיום 8.3.22 המורה על הרחקתה של המתלוננת מן הנאשם לתקופה של שישה חודשים (נ/3); מסרונים ששלחה המתלוננת לנאשם במועדים שונים בחודש מאי 2021 (נ/4); שיחות מוקלטות בין הנאשם והמתלוננת ודוח תמלול (נ/5; נ/5א) ופלט רשימת תלונות שהגיש הנאשם נגד המתלוננת (נ/6). סיכומי הצדדים נשמעו בעל פה.

6. לא מצאתי להפריד בין בחינת העדויות, הערכת מהימנותן וקביעת ממצאי העובדה ואלו יתבררו תוך התייחסות לטיעוני הצדדים במאוחד בפרק הדיון.

דיון והכרעה

הקדמה

7. המארג הראיתי שהציגה המאשימה בפני בית המשפט הוא "מילה מול מילה". זולת עדות הנאשם ועדות המתלוננת, אין עדים נוספים ואין בנמצא ראיות בעלות משקל אשר מקורן חיצוני והן עשויות לשפוך אור על שאירע. כפי שקורה לא אחת בתיקים מסוג זה, הפנייה למשטרה נעשתה על ידי אזרחית מודאגת אשר שמעה צעקות רמות של גבר ואישה מכיוון הדירה. זו אינה מכירה את המתלוננת ולא את הנאשם וביקשה שלא להיות מעורבת מחשש כי יאוונה למשפחתה רע (ת/3; ת/5). בעקבות הדיווח למשטרה, הגיעו מספר שוטרים לדירה מתוכה נשמעו צעקות ופגשו במתלוננת ובנאשם. השניים היו נסערים ותיארו בפני השוטרים את אופי המריבה, כל אחד מנקודת מבטו. הנאשם נעצר לאחר שסירב להישמע להוראות השוטרים בעוד המתלוננת עוכבה לתחנת המשטרה. בהמשך, המתלוננת מסרה תלונה וסיפרה כי הנאשם נקט כלפיה באלימות בשני המקרים. הנאשם טען כי במקרה הראשון השתמש בכוח סביר על מנת למנוע מן המתלוננת לפגוע ברכושו, והכחיש כי תקף אותה במקרה השני וטען "לא היו דברים מעולם".

8. להלן יובאו הוראת החוק ועיקרי ההלכה הפסוקה בסוגיית "הגנה עצמית" ואלו ילוו אותנו לאורך הכרעת הדיון. הוראת סעיף 34 לחוק העונשין קובעת כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלא או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

סעיף 34 ט' לחוק העונשין שכותרתו "חריגה מן הסביר", אשר קובע כי:
"הוראות סעיפים 34, 34א' ו-34ב' לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

9. עוד בהקשר של סייג ההגנה העצמית, נזכיר כי על מנת לחסות תחת הגנה זו, על הנאשם להוכיח את התנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה: המעשה נועד כדי להדוף תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה בחייו, חירותו, בגופו או ברכושו שלו או של זולתו; ערך מוגן של הנאשם או של אחר; מידיות; נחיצות; מידתיות

(פרופורציה); ומקורו של מעשה ההגנה הוא לא בהתנהגות פסולה של הנאשם (ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.2006); ע"פ 4784/13 סומך נ' מדינת ישראל (18.2.2016)).

10. ועתה אומר כי בחנתי את עדויות הצדדים, יתר הראיות שהונחו לפניי, ולאחר שעשיתי כן, הגעתי לכלל מסקנה לפיה עלה בידי המאשימה להוכיח את האמור בכתב האישום. מסקנתי נשענת על האמון המלא שנתתי בעדותה של המתלוננת ביחס לשני האירועים, הנתמכת בתצלומי החבלה ותיעוד החבלות על ידי השוטרים בדוחות הפעולה וסרטוני מצלמות הגוף, וחוסר האמון שרחשתי לגרסה אותה הציג הנאשם. וביתר פירוט.

המתלוננת

11. המתלוננת בת 41, רווקה מתגוררת ברחובות, אשת חינוך במקצועה, ניהלה לאחרונה מועדונית בתחום החינוך המיוחד לילדים וצעירים בגילאי 6 עד 21 באשדוד. המתלוננת סיפרה כי סובלת מפוסט טראומה בעקבות אירוע שעל טיבו לא הרחיבה, בעבר נטלה טיפול תרופתי, קיבלה תמיכה נפשית, והיא מתמודדת עם חרדות נטישה ופחדים עד כדי ניסיונות אובדניים (עמ' 10 שורות 8-1). כן סיפרה המתלוננת אודות נתונים אישיים שיכלו להציג אותה באור שלילי לרבות שימוש לרעה באלכוהול (עמ' 13 שורות 25-33).

12. עדותה של המתלוננת, כפי שנראה להלן, חרף היותה אמוציונלית, סדורה ועקבית, אותנטית וברורה. ניכר היה כי זכרה את האירועים כהווייתם ותיארה אותם מתוך חוויה אישית.

13. המתלוננת סיפרה בכנות על מערכת היחסים שניהלה עם הנאשם, על חוסר היציבות ועל כי נפרדו והתפייסו יותר מפעם אחת. כן סיפרה על הרגשות העזים שנעו כמטוטלת מצד לצד: "מערכת יחסים של און אוף, כשהיה טוב היה הכי טוב וכשהיה רע היה הכי רע. ג' ואני ידועים בציבור, עשינו את התהליך דרך איזו עמותה, ממש הסתובבנו עם טבעות נישואין, תכננו להביא ילד, נקלטתי ונכנסתי להיריון, התינוק נפל, לא הצלחתי להמשיך את ההיריון הזה וסך הכל הייתה לנו מערכת יחסים, שוב, כשהייתה טובה הייתה טובה, יציבה, בית של אומנות, מוזיקה, ציורים, בית אוהב, כל הזמן יוצאים לטייל, חברים, מאוד אוהבים את ה-ביחד שלנו, את הטבע מאוד אוהבים, מערכת יחסים שכשהיה טוב אז היה טוב" (עמ' 6 שורה 16-21; עמ' 7 שורות 9-13).

14. המתלוננת הוסיפה לספר כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, היה הנאשם מצוי בחוסר וודאות מבחינה כלכלית והתקשה במציאת מקום מגורים. כאשר פנה אליה לעזרה, מתוך מחויבות ואהבה, לקחה אותו תחת חסותה והוא עבר להתגורר בדירתה. המתלוננת לא הסתירה את העובדה כי הנאשם הפיג את בדידותה וניכר כי בסתר ליבה האמינה כי ביחד יצליחו להתגבר על המכשולים ויוכלו לנהל מערכת יחסים המבוססת על כבוד ואהבה (עמ' 6 שורה 13-14; עמ' 7 שורות 17-18 שורה 22; עמ' 9 שורה 28-31; עמ' 12 שורות 23-24). התרשמתי כי גם היום המתלוננת מעריכה את הנאשם וחשה כלפיו רגשות חמים.

15. באשר למקרה הראשון, סיפרה המתלוננת כי ערב קודם התנהל ויכוח בנושא המגורים והתעסוקה. לתחושתה, הנאשם היה מתוסכל ולחוץ, האשים אותה במצב אליו נקלע וטען כי אינה מהווה גורם מסייע ותומך. הוויכוח, כך לדבריה, נמשך בבוקר למחרת כאשר קם הנאשם משנתו כועס ועצבני, קילל וצעק, הסתובב בבית חסר מנוחה, הניף ידיו לכל עבר ויצר אווירה לא נעימה. גם במעמד זה התייחסה בכבוד לנאשם והתרשמתי כי ביקשה לתרץ ולהסביר את מעשיו בתקופה הלחוצה בחייו.

16. לדבריה, לאחר שעתיים בהן הייתה נסערת ובוכיה, הרימה את קולה וביקשה מהנאשם כי ייצא מן הבית. כדי להמחיש לנאשם כי רצינית בבקשה זו, ניגשה לאחד מהחדרים בהם היו מאופסנים חפציו האישיים, נטלה תיק ובו אביזרי מין בכוונה לזרוק אותו, החלה לגרור אותו על הרצפה ובצרחות דרשה כי יצא מהבית (עמ' 14 שורות 4-6; עמ' 15 שורות 3-8; עמ' שורות 3-7). המתלוננת הדגישה כי בתיק לא היו אביזרים שקשורים לעבודתו של הנאשם בתחום המוסיקה. "ידעתי לאיזה תיק אני מכוונת. זה תיק כבד עם הצעצועים והכל אז לקחתי אותו, ניסיתי לגרור ואז הוא התנהג באלומות" (עמ' 14 שורות 3-6). דברים דומים מסרה גם לשוטרים שהגיעו לדירתה סמוך לאירוע ותועדו בדוחות הפעולה ובסרטוני מצלמות הגוף (ת/4; ת/7; ת/8; ת/11).

17. בחקירה הנגדית, נשאלה המתלוננת לא מעט שאלות ביחס לחפצים שנמצאו בתיק, בין השאר מתי נודע לה על קיומם, הרגשות שהתעוררו בה בזמן שגילתה את החפצים ומחשבותיה בנושא. המתלוננת השיבה על כולן והתרשמתי מכנות דבריה (עמ' 15 שורות 3-9; עמ' 15 שורות 21-33; עמ' 16 שורות 6-9). לא אפרט את תשובותיה, לא רק מטעמים של צנעת הפרט, אלא משום שאין בהן לקדם הכרעה בשאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. וזאת מכיון שהעובדה כי המתלוננת והנאשם היו בעיצומו של ריב סוער ושניהם היו כעוסים, אינה שנויה במחלוקת. כך גם העובדה כי רגע ה"התפוצצות" כפי שהגדירו זאת הצדדים, היה ברגע שאחזה המתלוננת בתיק. ובכך נתמקד.

18. לפי המתלוננת בתגובה למעשה זה, הנאשם צרח ו"תפס את לי את שתי הידיים, הטיח אותי לרצפה, אחרי זה בא אלי ונתן לי מכה, סטירה, בעורף עם כל כף היד שלו בעורף ימין, נחבלתי ממש כתוצאה מזה בכל הגוף, חבלות, סימנים כחולים. הוא פשוט גרר אותי במסדרון ואני צרחתי הצילו, אני זוכרת גם אותו מעלי, צוחק עלי כאילו על ה"הצילו" הזה, כאילו הנה עכשיו את צועקת הצילו, החולצה שלי כבר הייתה חצי גוף למעלה מהגוף שלי (מדגימה, מרימה ידיים). אם אני לא טועה משך אותי מהחלק העליון של הגוף, אחז ממש בחולצה שלי, ממש הוציא לי את החולצה מהגוף" (עמ' 5 שורות 13-18; עמ' 5 שורה 26-31). וכך גם הטיחה בפניו של הנאשם במהלך העימות במשטרה: "הוא הטיח אותי ברצפה נתן לי סטירה בעורף ימין כי נגעתי לו בחפצים האישיים" וכן "הוא הטיח אותי לרצפה ונתן לי מכה בעורף" (ת/2 שורות 6-7; 14). אמנם, כטענת ההגנה, אפשר למצוא שינויים באופן התיאור בעדות בבית המשפט ובמשטרה אך לא מדובר בהבדלים היורדים לשורש העניין, וניכר כי רמת הפירוט נובעת מאופיו של האירוע ומסוג התחקור השונה. אגב, הימנעות ההגנה מלהציג את הודעתה של המתלוננת במשטרה, להוכחת סתירות, מדברת בעד עצמה.

19. לזאת אוסיף כי החבלות שתוארו על ידי השוטרים בדוחות הפעולה ובסרטוני מצלמות הגוף, וחלקם צולמו בתמונות, תואמים את אופי התקיפה כפי שתיארה המתלוננת. אכן, הסימן האדום בעורף לא צולם בתמונה, אך אין לכך משמעות רבה. המתלוננת העידה על כך "בעורף היה לי סימן אדום ממש של כף יד גדולה, משהו שגם השוטרים שהגיעו למקום ראו והבחינו והצביעו לי על זה" (עמ' 5 שורות 30-31) ועדותה מהימנה עליי. יתרה מזאת, צפייה בסרטונים תלמדנו כי בדיוק כפי שטענה המתלוננת, אחד השוטרים מסב את תשומת הלב לסימן אדום אשר בולט לעין ונראה על עורפה של המתלוננת ולכן התבקשה להרים את שערה. אין תיעוד אובייקטיבי מזה.

20. עוד בהקשר לחבלות שהותירו מעשיו של הנאשם על גופה של המתלוננת, האחרונה העידה כי "כחודש אחרי האירוע הלכתי עם בגדים ארוכים לעבודה גם כי היו חבלות, מרפקים בידי. כולי הייתי חבולה. כאבים פיזיים בגב תחתון שמאוד כאב לי" (עמ' 5 שורות 27-28; שורה 14, 26). בניגוד להגנה לא התרשמתי ממגמת הפרזה והעצמה אלא שמטבע הדברים, במשטרה תיארה את החבלות שבלטו לעין באותו הרגע, ובעדות לפניי תיארה גם את הסימנים בהן הבחינה לאחר מסירת התלונה ועל כאלו שהתפתחו ונראו על גופה עם הזמן, דהיינו, סימנים כחולים וכאבים בגב. החבלות אותן תיארה מתיישבות עם אופי התקיפה (עמ' 17 שורות 4-11).

21. המתלוננת לא ביקשה להשחיר את פניו של הנאשם או להרע לו. כך לדוגמה לא רצתה לשתף את השוטרים בפרטי המקרה ורק לאחר שנרגעה והשוטרים דובבו אותה לדבר, סיפרה בלחש כי הנאשם נהג באלימות והיא רצתה שיעזוב את הבית. העובדה כי בסרטוני מצלמות הגוף נשמעת המתלוננת צועקת לעבר הנאשם מספר רב של פעמים "צא מהבית" מחזקת את טענותיה ומעידה על אותנטיות (ת/4; ת/11).

22. באשר לאירוע השני, העידה המתלוננת כי: "חודש לפני האירוע קרה עוד אירוע אלים בינינו. נכנסנו לבית, יש לי שני כלבים, כלבה אחת תוססת יותר, הוא ניסה, כביכול, ניסה להרגיע אותה, כשהיא על הספה והוא עליה אוחז אותה בחוזקה בצורה אלימה, הכלבה התחילה ליילל, אני ניגשתי אליו כשקלטתי שהכלבה במצוקה, עמדתי לידו ואמרתי לו זוז מה אתה עושה תניח לה, באותו רגע תפס אותי והשליך אותי לרצפה, כתוצאה מכך נחבלתי מכורסה שיש לי בבית, ממש מתחת לעין, דיממתי המון, נפלתי לרצפה". המתלוננת מסרה כי לא פנתה למשטרה משום שהנאשם התנצל על מעשיו והיא האמינה כי התנהגותו תשתפר (עמ' 6 שורות 11-14). וכך בעימות: "לפני חודש הכלבה שלי נבחה והוא ניסה להרגיע אותה באלימות, אני אמרתי לו שיפסיק ואז הוא דחף אותי ואני נפלתי לרצפה וקיבלתי מכה בעין דיממתי. אני סלחתי לו על זה" (ת/2 שורות 16-18).

23. בחקירה הנגדית התמקדו השאלות בעניין מעשיה של המתלוננת לאחר שהנאשם יצא מדירתה ועבר להתגורר בצפון. בתקופה זו, המתלוננת שלחה לנאשם אלפי מסרונים והודעות קוליות חלקם עוסקים במישרין במקרה הראשון עד כי הנאשם נאלץ לפנות לבית המשפט בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת (נ/2-5). המתלוננת אישרה כל אחד ואחד מהמסרונים שנשלחו וההודעות הקוליות שהקליטה, לא הסתירה דבר על אף שהייתה מודעת לעובדה כי אין במעשים אלו להחמיא לה, בפרט לאחר שניתן נגדה צו הרחקה לתקופה של חצי שנה. ביוזמתה גם סיפרה כי נסעה למקום מגוריו של הנאשם בצפון, וביקשה לדבר על ליבו וקיוותה שיוכלו לגשר על הפערים והייתה ביניהם קרבה ואינטימיות (עמ' 11 שורות 7-15; עמ' 16 שורות 32-33; נ/3).

24. המתלוננת הסבירה כי באותה התקופה חוותה תחושות שנעו בין אהבה, שנאה, כעס, בלבול ועצב. ניכר היה מדבריה כי פירשה את הפרידה כאקט זמני, בדומה לעבר, עד יעבור זעם. כן הסבירה כי פעלה באופן זה משום שהרגישה כי השקיעה רבות במערכת היחסים וביקשה לתת סיכוי נוסף ועוד אחד. במילותיה: "מאוד האמנתי בו. האמנתי לו. טיפשות או לא טיפשות. זה בן אדם שמאוד האמנתי בו, שמתי עליו את כל המניות של החיים שלי. אז איפשהו ניסיתי לגשר ולראות איך אפשר להימנע מכל הסיטואציה בה אנחנו נמצאים היום, אבל מן הסתם זה לא התאפשר" (הטעויות במקור, עמ' 15 שורות 15-17; עמ' 12 שורות 32-33; עמ' 11 שורות 32-33; עמ' 11 שורות 8-12; נ/2); "אתה לוקח את כל הסיח הזה לפן רגשי ואמוציונלי ושם לחפש הגיון ממשי של רגע אחד בפחד רגע אחד קרוב מפחדים, כנראה מעולם לא דיברת עם אישה שחטפה מגבר ואלו רגשות שעולים משם, אמביוולנטיים, פעם ככה פעם ככה רכבת הרים, כמו מערכת היחסים ביננו" (הטעויות במקור, עמ' 17 ש' 20-23).

25. באשר למסרונים ולהודעות הקוליות בהם הציעה כי תפעל ותיזום את ביטולה של התלונה שהניבה את כתב האישום (נ/1 /5 /נ/5א). הסבירה כי היא לא הגורם שמצא להעמידו לדין, מבחינתה אפשר היה להימנע מהצורך בהתדיינות משפטית, בפרט לנוכח סיום הקשר הזוגי והמרחק הפיסי מהנאשם אשר עבר להתגורר בצפון הארץ (עמ' 8 שורות 31-32; עמ' 9 שורות 13-17; עמ' 16 שורה 20). התרשמתי כי המתלוננת לא מבקשת ברעתו של הנאשם, וגם היום בליבה רגשות חמים כלפיו וניכר כי קיוותה שעם סיום העדות תוכל להשאיר פרק כאוב זה בחייה מאחור.

26. כמו כן, האזנתי ברוב קשב לשיחות המוקלטות, עיינתי בדוח התמליל ובחנתי היטב את המסרונים שהוחלפו בין המתלוננת ובין הנאשם. ניכר כי ההודעות שהוצגו בפניי נבחרו בקפידה על ידי הנאשם והן משקפות רק חלק

מהשיח בין הצדדים. אבל גם בהתעלם מכך, אינני סבורה כי תוכנם מלמד, כטענת ההגנה, על חשש למסירת עדות שקר. ההפך הוא הנכון. ניכר כי המתלוננת מבקשת להיפגש עם הנאשם על מנת ליישב את ההדורים וייתכן שאף ביקשה להחזיר אותו לזרועותיה, וזאת כנראה לא בפעם הראשונה. והנאשם מצדו משיב בכעס ורוגז ומנסה לשכנע את המתלוננת בצדקת דרכו. חילופי הדברים משקפים את נקודת מבטם של השניים הן ביחס למקרה הראשון והן ביחס למערכת היחסים בכללותה, בדיוק כפי שגם בא לידי ביטוי בעדותיהם לפניי. למותר לציין כי בית המשפט בשלב זה, אינו נדרש לבחון את סבירות מעשיה של המתלוננת לאחר המקרה, או את ההיגיון הטמון בהם, אלא את אמינות עדותה. העובדה כי המתלוננת העידה בכנות ובפתיחות על פרטים שעשויים להציגה באור שאינו חיובי ועשויים לשמש נגדה בהליך פלילי ולא ניסתה להסתיר דבר, מלמדת לטעמי על מהימנותה והגינותה.

27. לסיכום פרק זה, עדותה של המתלוננת הייתה קוהרנטית וחסרת סתירות של ממש, ניכרים בה סימני אמת רבים. המתלוננת לא ביקשה להפריז או להעצים את שאירע. ניכר היה כי אינה מבקשת להרע עם הנאשם ואפשר שאלמלא הדיווח למשטרה התלונה לא הייתה מוגשת כלל. וכפי שנראה בהמשך, חלקים רבים בעדות הנאשם מתיישבים להפליא עם עדותה.

דוחות פעולה וסרטוני מצלמות הגוף

28. המאשימה הגישה כראייה ובהסכמה, שלושה סרטונים ממצלמות הגוף של השוטרים ואת דו"חות הפעולה שערכו. אלו מתעדים את המפגש עם הנאשם והמתלוננת. למען הסדר הטוב אתאר בקצרה את החלקים הרלבנטיים בסרטוני מצלמות הגוף ובדוחות הפעולה כדלקמן:

29. השוטרים מגיעים לדירתה של המתלוננת, ברקע נשמעות צעקות, הם מצלצלים פעמיים. הנאשם פותח את הדלת והולך לכיוון החדר. עם כניסת השוטרים לתוך הבית שומעים את המתלוננת לעברו של הנאשם מספר פעמיים "צא מהבית" ומבקשת מהשוטרים שלא להכניסו לתוך החדר. רס"ר כהן מתחקר את הנאשם בחדר בנפרד, או נכון יותר יהא לומר מנסה לתחקר אותו. הנאשם נראה כועס ועצבני, ניכר כי מתקשה להסביר באופן רציף מדוע הרוחות סוערות, ונשמעים מפיו חלקי משפטים. בין השאר הוא מוסר כי הם היו בעבר בני זוג, המתלוננת נתנה לו קורת גג לחודשיים והוא עוזב את הבית. והיא "עושה לו סצנה" ועכשיו הוא "עושה סצנה"; "עכשיו היא רוצה שאני אלך, תן לי לקחת את הדברים שלי". השוטר מנסה להרגיע אותו, מבקש פרטים אישיים ומדגיש בפניו כי אינו מעוניין להשתמש בכוח. הנאשם מוסר לו כי הוא שוטר לשעבר. מבקש "תן לי לצאת מפה שהיא תשבור את הראש"; "היא עלתה לי על העצבים ואני אמרתי לה שאני הולך היום"; "יש לה חרדת נטישה"; "אני עוצר"; כשהיא נוגעת בי אחת שתיים, אני עוצר" ומסביר כי הוציא את המתלוננת מהחדר כי בעטה לו בדברים. וכהנא וכהנא.

30. המתלוננת נראית בוכייה מבוהלת ונסערת מאוד, רס"ל קליימן ורס"ב ביידגלן מנסים להרגיעה, מציעים לה לשתות מים, בודקים אם זקוקה לטיפול רפואי. רס"ר כהן מצטרף אליהם גם הוא מנסה להרגיע את המתלוננת וניכר כי היא מתקשה בדיבור, מספרת כי צעקה הצילו וכן מספרת בלחש אודות מעשיו של הנאשם והוא משיב "הבנתי". ובדוח הפעולה ציין כי המתלוננת מסרה לו כי הנאשם הרביץ לה. כן מספרת לשוטרים כי הנאשם בעבר הוציא נגדה צו, הם חזרו לחיות יחד, הוא משועמם מחוסר עבודה ועל רק זאת הריב ביניהם. ולשאלת השוטר משיבה כי נגעה בתיק בו צעצועי מין וניסתה להוציאו מחוץ לחדר אך הנאשם מנע ממנה לעשות כן, לא יודעת אם נגרם נזק לרכוש. עוד מספרת המתלוננת לשוטרים כי היא פוסט טראומטית וקשה לה לשמוע צעקות.

31. לאחר התחקור הראשוני של המתלוננת, רס"ר כהן חוזר לחדר, מסביר לנאשם כי הוא מעוכב למשטרה בחשד לתקיפתה של המתלוננת, מדגיש כי מדובר בחשד בלבד. הנאשם צועק לעבר המתלוננת "מה את מחזירה לי על התלונות באחוזם". הנאשם מסרב לעזוב את החדר ללא הציוד וצועק על השוטרים כי הציוד משמש אותו לעבודתו והוא לא מתכוון להשאיר אותו בדירה, גם אם משמעות הדבר כי יעצר. גם רס"ל קליימן משוחחת עם הנאשם וגם היא מנסה להרגיעו, הוא בתגובה משיב "אל תשגעו אותי", תני לי לקחת את הציוד ו"יאללה שתזיין". הוא שוב מסביר כי הציוד חשוב לו וכי הגיש בעבר נגד המתלוננת שתי תלונות. מנסה לשכנע אותו להתלונן מבלי שיהיה שימוש בכוח.

32. בהמשך מתנהל וויכוח עם השוטרים, הנאשם מבקש לדעת אם מצלמת הגוף עובדת ודורש לקבל לידי את הטלפון הנייד שלו כדי לתעד את מעשיהם של השוטרים. בסופו של דבר, השוטרים אוזקים את הנאשם. בירידה לכיוון הניידת הנאשם מסביר לרס"ר כהן כי הוא ב"קריז". מעט מאוחר יותר ולאחר שהנאשם נעצר ונלקח למשטרה, נראית המתלוננת עומדת ליד השוטרים, ואחד מהם מסב את תשומת הלב לסימן אדום בעורפה של המתלוננת והיא מתבקשת להרים את שיערה.

33. דו"חות הפעולה והסרטונים המתעדים את מצבה הנפשי של המתלוננת וסערת הרגשות בה הייתה נתונה (מבוהלת, בוכיה, רועדת) (ת/7). האמירות הספונטניות שנשמעו מפיה ובדגש על "צא מהבית" מלמדות על אותנטיות. הדברים נכונים גם ביחס לייתר הפרטים שמסרה לשוטרים באשר לנסיבות המקרה, תיעוד ותיאור החבלות שנצפו על גופה "סימנים אדומים בלחי ימין שנראים טריים (ת/11), החבלות שנצפו על ידה וצולמו וכן הסימן האדום בעורפה מתיישבים עם אופי התקיפה כפי שתיארה באופן המחזק את מהימנות גרסתה. מנגד, יש באלו לכרסם במהימנות גרסתו של הנאשם כפי שנראה להלן.

הנאשם

34. הנאשם בן 35 מתגורר בצפון, נמצא בזוגיות חדשה ואב לשני ילדים. יוצר ואומן בתחום המוזיקה. בחנתי את עדותו ואת ההסברים שסיפק ולא אוכל לומר כי זו הרשימה אותי בכנותה, וזאת בלשון המעטה.

35. הנאשם בדומה למתלוננת תיאר את מערכת היחסים הזוגית הסוערת במהלכה נפרדו מספר פעמים וחזרו אחד לזרועות השנייה. הנאשם, בשונה מן המתלוננת, עשה ככל שביכולתו להשחיר את פניה של מי שהייתה בת זוגו, האישה שרצה להביא איתה ילד לעולם, וזו שנעמדה לצדו בשעת צרה. הוא תיאר את המתלוננת כאישה אשר סובלת מבעיות נפשיות, אלימה, אובססיבית, קנאית והיד עוד נטויה. הבחירה לתאר את המתלוננת באופן קיצוני ומופרז תוך השלכת מלוא האחריות לכישלון מערכת היחסים לפתחה, בעוכריו.

36. כך לדוגמה טען כי המתלוננת נקטה כלפיו באלימות לאורך הקשר הזוגי. ובמקרים בהם הריבים יצאו מכלל שליטה, היא שתתה לשוכרה, פגעה בעצמה וחתכה את הורידים בידיה וברגליה, והוא נאלץ לערב את משפחתה ולבקש התערבותם (עמ' 21 שורות 17-22). וכלשונו: "ברגע שיש מצב כזה שאנחנו בהי של הריב, הבן אדם לא איתך. אני אסביר, קרו הרבה מקרים בבית שהיה 'תאקל' בינינו והייתי קורא לה 'מאנקי', זה הכינוי שלה היה, ואז היא הייתה מדברת איתי בעצם ב'אתם' - תעזבו אותי, מה אתם רוצים ממני, תניחו לי, ואז תופסת את השערות שלה ויושבת על הרצפה, והתיאור הכי נכון זה כמו גור כלבים קטן שמתכנס בעצמו" (עמ' 21 שורות 17-22; עמ' 22 שורות 28-33).

37. הנאשם גם טען כי עובר למתואר בכתב האישום, התגורר במושב אחוזם עם חבר. בתקופה זו,

המתלוננת הטרידה אותו שלחה הודעות ברשתות החברתיות (אינסטגרם, פייסבוק), נהגה לפנות למעריצות בתחום המוזיקה שעקבו אחריו ברשתות החברתיות, ועדכנה אותן כי נמצאים בזוגיות והוא מנהל רומנים מאחורי גבה (עמ' 20 שורה 17-23). במקרים אחרים, כך טען, נהגה להגיע למקום מגוריו, קיללה אותו והשליכה לעברו אבנים. כלשונו "אני אומר לה לא לבוא בלי הרשות שלי, ברגע שאת תגיעי אני מזמין לך משטרה" (עמ' 21 שורות 25-29). והראייה, שתי תלונות שהגיש נגדה בגין הטרדה, אשר לדאבונו הרב נסגרו, האחת בעילה של חוסר עניין לציבור והשנייה חוסר ראיות (נ/6).

38. הנאשם הוסיף וטען כי מעשיה האלימים של המתלוננת הותירו סימני חבלה על פניו בדמות שריטות בפניו שבלטו לעין עד כי "במשך שבועיים הסתובבתי עם פודרה בחוץ" (עמ' 25 שורות 15-16). אך הנאשם לא הגיש תלונה בזמן אמת וטענה זו נשמעה לראשונה בחקירה באזהרה. המתלוננת בעימות, התייחסה לטענה זו ומסרה כי "הכל מעוות מהיסוד, הוא הפחיד אותי... אני ניסיתי להתגונן וכנראה נשרט. אני לא זוכרת בדיוק. זה מקרה ישן" (ת/2 שורה 33-36) אבל בחקירה הנגדית היא לא נשאלה על כך אפילו לא שאלה אחת.

39. גם בהתעלם מכך שהמתלוננת לא עומתה בחקירה הנגדית עם טענה זו, הגרסה בעניין זה, כמו אחרים, מעוררת קושי רב, בין השאר משום שישנן סתירות לא מעטות. לדוגמה: בעימות טען כי שלוש שנים קודם לכן המתלוננת ירקה עליו ושרטה את פניו. בחישוב פשוט האירוע התרחש בשנת 2018 (ת/2 שורות 28-32). אבל כאשר התבקש בחקירה הנגדית להסביר מדוע לא מצא לנכון לערב את המשטרה בזמן אמת טען כי "כבר למדתי לקח, אם באחוזם לא הרחיקו אותה ממני אז משהו יאמין לי על זה", משמע השריטה בפניו נגרמה באירוע שהתרחש לאחר הפרידה בשנת 2020. ובהמשך טען כי הסיבה בגינה לא עירב את רשויות אכיפת החוק נעוצה בכך שהוא "לומד לשפוט אותה לכף זכות כבן אדם, אני יודע מאיפה זה נבע, מה המקור של זה, היא לא אשמה, זה שייצאה כלפי באלימות, אני יודע מאיפה זה נבע" (עמ' 25 שורות 33-31; עמ' 26 שורות 1-19). העובדה כי הנאשם פנה למשטרה במקרים הרבה פחות חמורים, וגם מצא לשוב ולחזור לזרועותיה של המתלוננת, כאשר לא הייתה לו קורת גג, אומרת דרשני.

40. זאת ועוד, הנאשם טען כי המתלוננת העלתה בפניו את ההצעה להתגורר בדירתה והוא הביע בפניה אמביוולנטיות באשר לאפשרות זו. לדבריו, משום שמבחינתו הפרידה הייתה קבועה וחד משמעית ולא רצה כי הדבר יתפרש אצלה כרצון לחדש את הקשר הזוגי. עם זאת, ולמרות שהאפשרות למגורים עמה לא הייתה האלטרנטיבה היחידה וגם לא העדיפות הראשונה, הסכים להצעה זו והבהיר לה כי מדובר בתקופה קצרה וללא מחויבות מצדו. כלשונו: "מ.ר יודעת טוב מאוד שיש לי בכל מקום איפה לשים את הראש בעיקר אצל בנות, אז היא ביקשה שאבוא אליה, אמרתי לה שזה לא רעיון טוב, כי אני יודע לאן זה יוביל, זה יפתח אצלה את הרגש, ומ.ר ידעה שאני הולך לעבור לצפון ואני במסע חיפושים של דירה בצפון, הציעה לי לבוא אליה, אמרתי לה אין בעיה אני אבוא אבל כמה זמן שייקח לי, והיא כמובן אמרה מתי שתמצא תצא אין בעיה עם זה, משם אני עובר לצפון לבד" (עמ' 21 שורות 1-7).

41. הנאשם טען כי במקרה הראשון, המתלוננת סירבה לכבד את רצונו לעזוב את הדירה, נקטה במניפולציות רגשיות שנועדו להשפיע עליו לשנות מהחלטה זו וחסמה בגופה את היציאה מהבית. כלשונו: "בשלוש בבוקר קמתי אמרתי לה שבמוצ"ש אני הולך לחבר שלי בצפון... כשיצאתי מהבית נפתח אצלה משהו והיא קמה מהספה ובא אליי לכיוון שלי ואומרת לי למה אתה הולך, למה ככה בלחץ, מה זה משנה לך כי דיברנו הרי שאני הולך למצוא דירה לבד, מה שקרה זה שהיא עמדה מולי, ועם הגוף שלה נוגעת לי באזור של החזה, לא בבקשה אל תלך, אל תלך"; "אני טענתי תני לי לצאת מהבית והיא עם הגוף שלה הדפה אותי ולא נתנה לי לצאת" (עמ' 23 שורות 20-21). אבל במענה לשאלות הבהרה של בית המשפט מסר כי גמלה בליבו החלטה ספונטנית לעזוב את הדירה בבוקר אותו היום ומיד באותו היום למרות שמדובר היה ביום שבת. הנאשם גם טען כי התכוון לעבור להתגורר עם חבר בשם אברהם, אך את שם

משפחתו לא מסר ובאשר לכתובת המגורים החדשה, הסתפק באמירה כללית לפיה אברהם מתגורר בצפון הארץ (עמ' 30 שורות 25-30). ובמשטרה טען כי הודיע למתלוננת באותו יום שבת ובשעה 10:00 כי מתכוון לעזוב את הדירה למחרת, קרי, יום ראשון בשבוע. כך גם טען בפני השוטרים שהגיעו לדירה (ת/1 שורות 15-19; ת/4).

42. נמשך. הנאשם טען כי החל באריזה של חפציו מיד לאחר שהודיע למתלוננת על כוונתו לעזוב את הדירה. "התחלתי לארוז, ואת זה (המתלוננת) ראתה, וזה עוד יותר הכניס אותה לשיגעון, כי כמה דקות לפני כן היא חיטטה לי בתיק הזה של צעצועי המין שהיו שם, אני נכנס לחדר, מתחיל לארוז, מירב נכנסת אני מקבל אימפקט בקטע של ההתפוצצות, והדבר הראשון שניגשה אליו זה התיק הזה, קח אותו תעיף את הזוהמה הזאת מהבית, אמרתי אין בעיה אני הולך, ואז אני קולט אותה ניגשת אלי עם שתי שקיות של כבלים שהם מאוד יקרים של האולפן והתחילה לפגוע בהם, זרקה אותם לכיוון הרמקולים, הרמקולים מאוד יקרים, והאינסטינקט הראשוני שלי באותו רגע למנוע ממנה כשהיא באה לפגוע בציד, תפסתי לה את שתי הידיים, כדי להגן על הציד שלא תפגע בכבלים וברמקולים, וכמובן שהייתה פה התנגדות, זה לא שעמדה והכל טוב, והסימנים האלה שהשוטרים ראו זה בעקבות זה ולא בעקבות מה שסיפרה שהרבצתי לה או שגררתי אותה, ממש לא, לא היה דבר כזה" (עמ' 22 שורות 9-18). לא השתכנעתי.

43. מצפייה בסרטוני מצלמות הגוף אפשר להיווכח כי הנאשם נסער ועצבני והוא גם מתקשה להסביר לשוטרים באופן רציף מדוע הרוחות סוערות. עוד אפשר להבחין כי הנאשם לא ביצע אפילו לא פעולה אקטיבית אחת, כדי לקדם, את ההחלטה לעזוב, בגדיו לא נראו ארוזים, מטלטליו עודם מפוזרים בחדר. נקודה זו חשובה שכן גם אליבא הנאשם נדרשת הערכות מיוחדת להעברת הרמקולים וציוד האולפן המשמש לעבודתו כמוזיקאי. "בסוף חזרנו אחרי 3-4 שעות עם השוטרים, הביאו צד ג' כדי שירידו את הציוד... ולא היה לי איפה לשים אותו" (עמ' 23 שורות 7-10; 28 שורות 20-31). למעשה פעולת "האריזה" ואולי נכון יהיה לומר העברת החפצים מצד לצד, החלה להתבצע רק עם הגעתם של השוטרים לדירה סמוך לשעה 12:00 בצהריים, ככעס ובעצבים תוך שהנאשם מסנן מפיו אמירות כגון: המתלוננת עושה "סצנה"; היא "העלתה לו את העצבים"; שהיא "תשבור את הראש"; "אני עוצר כן" ו"סבבה אין בעיה אני הולך" (ת/4).

44. הנאשם תיאר את חלקו במריבה והשיח מול המתלוננת תוך שהוא משתמש במשפטים בסגנון "אין בעיה אני הולך"; "עכשיו היא רוצה שאני אצא" (עמ' 22 שורה 12; ת/4). משמע, הנאשם לא התכוון לעזוב את הדירה באותו היום ובאותו הרגע אלא שבמהלך הוויכוח המתלוננת היא זו ביקשה שיעזוב ומיד. במענה לשאלות בחקירה הנגדית בעניין זה, טען הנאשם כי מדובר בסגנון דיבור חסר משמעות ובאת כוח המאשימה שמה מילים בפיו. תשובותיו של הנאשם לוו בכעס, הוא דפק על דוכן העדים וסירב להתבונן בראיות שהוצגו בפניו. בהמשך גם פנה לבא כוחו במהלך החקירה והביע תרעומת על סגנון השאלות בחקירה הנגדית כי "זה לא לעניין מה שהיא שואלת אותי" (עמ' 23 שורה 18-33; עמ' 24 שורות 1-8). אציין כי זו לא הייתה הפעם היחידה בחקירה הנגדית בה הנאשם הביע כעס או הפגין חוסר סבלנות, כך הגיב כאשר הוצגו בפניו ראיות לחובתו וכן בזמן שהתבקש להסביר את חוסר ההיגיון הטמון בגרסתו.

45. הנאשם גם ביקש לטעון כי לאחר שהוציא את המתלוננת מן החדר הריב הסתיים, הוא החל באריזה והמתלוננת הושיטה לו יד לעזרה (עמ' 33 שורות 22-26). ומכיוון שמדובר במי שאינה בריאה בנפשה, כהגדרתו, היא שינתה כלשונו "פאזה", בזמן שהשוטרים נכנסו לדירה החלה צועקת לעברו "אני רוצה שתצא לי מהבית". טענה אינה מתיישבת עם סערת הרגשות בה הייתה נתונה המתלוננת, עם התרשמותי ממנה וגם לא עם שורת היגיון והשכל הישר. המתלוננת הייתה בוכיה ונסערת בעת שנכנסו השוטרים לביתה, ואין זה סביר בעיני כי החליטה במודע דווקא באותו הרגע להתנסח באופן זה כדי לקדם סיפור מרושע שמטרתו להפליל את הנאשם. דברים אלו נכונים בפרט כאשר מובאים בחשבון הקשיים הכרוכים בהגשת תלונה בגין עבירות אלימות בין בני זוג ובחווית הליך משפטי מסוג זה, שהם ידועים ומוכרים. העובדה כי עסקינן באמירות ספונטניות, שנשמעו מיד שנפתחה הדלת לשוטרים אשר הגיעו למקום בעקבות

תלונה אקראית, מלמדת על אותנטיות.

46. הצפייה בסרטוני מצלמות הגוף תלמדנו כי זהו אינו מראה של אישה אשר בחרה את מילותיה או תכננה את צעדיה לעתיד לבוא. הדעת נותנת כי לו אכן ביקשה המתלוננת, כטענת הנאשם כפי שהושמעה באוזני השוטרים, להחזיר לו באותה המטבע על הגשת תלונות קודמות נגדה ולו ביקשה לפגוע בו, הרי קל ופשוט בהרבה היה להתקשר למשטרה. והדעת גם נותנת כי אם אכן רצתה לטפול עליו אשמה שהרי לא היו נדרשים השוטרים לדובב אותה לספר על המריבה בינה ובין הנאשם (עמ' 29 שורות 32-33).

47. נתמקד ברגע בו יצאה המריבה מכלל שליטה, כהגדרתו של הנאשם, רגע ה"התפוצצות". לרס"ר כהן מסר הנאשם כי המתלוננת "בעטה לו בציד"; "אני בסך הכל עוצר לא לגעת בי" וכן "היא נגעה לי בציד ואני מוציא אותה מהחדר". בסרטוני מצלמות הגוף נשמע הנאשם אומר כי המתלוננת "העלתה לו את העצבים" (ת/4; ת/8). בחקירה באזהרה טען כי "אמרתי למתלוננת שאני עוזב את הבית התחלתי לארוז ותוך כדי שאני ארוז היא בועטת לי בציד אמרתי לה שתעזוב אותי ואז אני הרמתי את מירב אני חיבקתי אותה והרמתי אותה לצד והיא שוב חזרה. אני המשכתי לארוז והיא צעקה וצעקה" (ת/1 שורות 16-20). הטענה כי ביקש להגן על ציד האלקטרוניקה המשמש לעבודתו כמוזיקאי לא הועלתה אפילו לא ברמז בעימות (ת/2).

48. והנה מעל לדוכן העדים, צצה גרסה מעודכנת ומשודרגת להתרחשות האירועים וגם זו אינה עקבית ואחידה. לטענת הנאשם המתלוננת אכן ניגשה בראש ובראשונה לתיק ובו אביזרי המין אבל לאחר מכן "החזיקה בשתי שקיות של כבלים שהם מאוד יקרים של האולפן והתחילה לפגוע בהם, זרקה אותם לכיוון הרמקולים, הרמקולים מאוד יקרים, והאינסטינקט הראשוני שלי באותו רגע למנוע ממנה כשהיא באה לפגוע בציד, תפסתי לה את שתי הידיים, כדי להגן על הציד שלא תפגע בכבלים וברמקולים". בהמשך טען כי המתלוננת לא זרקה את השקיות אלא ש"הצעד הבא שלי.. היה לגשת, עם יד אחת הרימה על הדרך את השקית של הכבלים על הרצפה...." (עמ' 29 שורות 17-18). אגב, גם כאן, כאשר התבקש הנאשם להסביר באיזה רכוש כביכול המתלוננת ביקשה לפגוע ניכר היה כי איבד את סבלנותו והגיב באופן תוקפני כלפי באת כוח המאשימה (עמ' 29 שורות 5-20). ובמענה לשאלות בית המשפט טען כי המתלוננת ניגשה לתיק של האביזרים "ביד אחת היא פתחה את התיק ואמרה אני יודעת מה זה תעיף את הזוהמה הזאת מהבית שלי ויש שקית של כבלים שהוא כבד 7-8 ק"ג ושקית אחרת קלה יותר" וכן "היא באה עמיד אחת להרים את התיק חצי שקית של הכבלים לכיוון הרמקולים ולהטיח בו" (עמ' 31 שורה 3-5; שורות 10-14).

49. הנאשם הסביר עד כמה ציוד המוזיקה בעלת חשיבות מיוחדת עבורו "זה כל החיים שלי מגיל 14 וזו נקודת החולשה שלי והיא יודעת את זה" (עמ' 23 שורה 16-17) וטען כי שווי רמקול נאמד ב- 10,000 ₪ והשווי של כל ציוד המוזיקה נאמד ב- 250,000 ₪. ואולם מסתבר כי חשיבות ציוד המוזיקה היא עניין יחסי ותלוי בנסיבות. כלשונו: "אני כרגע כבר חצי שנה האולפן שלי מפורק, אני חי עם אישה ויש לי שני ילדים, האולפן שלי לא מעניין אותי, יש דברים חשובים יותר להקים משפחה, אז אני כן יודע להניח אותו בצד ולהסתכל על מה שחשוב לי יותר כרגע בחיים" (עמ' 29 שורות 1-3).

50. לזאת אוסיף כי הנאשם בחקירה הראשית הציג סיטואציה לפיה תפס בידה של המתלוננת, חיבק אותה בזרועותיו, הרים אותה והוציא אותה מהחדר תוך שהיא מתנגדת למעשיו. הפעלת הכוח כך לדבריו, הייתה מינימלית וסבירה ולא בעוצמה כזו שגרמה לחבלות (עמ' 22 שורות 17-18; עמ' 25 שורות 4-13; ת/2 שורה 35-37). בחקירה הנגדית תיאר את הסיטואציה ככוחנית יותר "עמדנו משיכות לשני הצדדים. יש לה מטר. כן אדם רוצה לפגוע במשהו הוא חדור מטר, זה לא שהוא בסבבה שלו, היא נכנסת לשיגעון ואני עם הידיים שלי והגוף מונע. לא משתמש באלימות.

אם היא נכנסת לפינה אני מונע" (עמ' 26 שורות 27-29). בהמשך שוב תיאר את הסיטואציה כעדינה תוך כדי הדגמה. "ואז באותו רגע היא בעצם כאילו הצליחה לחמוק לי מהידיים ואז יצרתי מצב שאני מחבק, יורד על הברכיים מחבק ומזיז אותה עוד שני צעדים קדימה ופה בעצם מירב... ברגע שאני הרמתי אותה החליקה לי מהידיים ונפלה על הרצפה ועם הגוף שלה ניסתה להתחמק ואני לא נתתי לה להיכנס" וכן "באתי והרמתי והלכתי כמה צעדים" והמתלוננת "החליקה לי מידי, 90 מעלות על הטוסיק. ואז היא הטה את הגוף שלה עוד פעם לכיוון החדר להמשיך" והוסיף וטען כי לאחר כל זאת חזר לחדר החל לארוז והמתלוננת הושיטה יד ועזרה לו לארוז את חפציו (עמ' 22 שורות 21-25; עמ' 33 שורה 16-22).

51. אך דברים אלו אינם מתיישבים לא עם סערת הרגשות בה הייתה נתונה המתלוננת ולא עם החבלות הטוריות שנגלו לעיני השוטרים. ניכר היה כי הנאשם מודע היטב לקושי הטמון בגרסתו והוא התקשה לספק הסבר הגיוני חלופי לנתונים עובדתיים אלו. הסברים שונים נשמעו מפיו של הנאשם מעל דוכן העדים. כך ניסה לטעון בדוחק כי החבלה בעורף "יכול להיות שמהחיכוך שלה עם החולצה והיד זה מה שקרה", אך ההסבר נשמע לראשונה בחקירה הנגדית, ואינו מתיישב עם אופי הסימנים שנותרו על פניה ופרקי ידיה של המתלוננת (עמ' 31 שורה 29). גם טענתו של הנאשם שנזרקה לחלל האוויר לפיה המתלוננת "אינה בריאה בנפשה" ודוברת שקר, רחוקה מלשכנע.

52. בבחינת למעלה מן הצורך, גם בהנחה והיה נקבע כממצא עובדתי כי המתלוננת העמידה בסכנה את רכושו של הנאשם, ואינני סבורה כי כך הדבר, הרי מהפן המשפטי, התנהגותו האלימה של הנאשם בנסיבות העניין, אשר גרמה לחבלות על פניה, ידיה ועורפה של המתלוננת אינה מתקרבת להגנה עצמית ואינה עונה על התנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה. הראיות במקרה הנוכחי, לא רק מלמדות על כך שהנאשם תקף את המתלוננת ראשון רק משום שנגעה בחפציו אלא שהן מלמדות כי הוא היחידי שתקף. ולמותר לציין כי על גופו של הנאשם לא נותר אפילו לא סימן חבלה אחד. מעשיו של הנאשם אינם מידתיים והתאפיינו בחוסר פרופורציה ובעודה שרועה על הרצפה, המשיך במעשיו סטר לה בעורפה וגרר אותה מחולצתה. הסימנים והחבלות שהותירו מעשיו של הנאשם על פניה וידיה של המתלוננת מלמדים על עוצמת התקיפה והם אינם מלמדים על כי זו נועדה להדוף מפני סכנה. אלא שמכלל הראיות עולה כי יצריו של הנאשם התלהטו משום שהמתלוננת כלשונו, "הביאה לו עצבים".

53. באשר למקרה השני, הנאשם בעדות טען כי "האירוע הזה חצי נכון וחצי לא נכון". נידרש תחילה לדברים שמסר במשטרה. בחקירה באזהרה טען כי אינו זוכר אירוע שכזה (ת/1 שורות 28-30); בעימות לאחר שהמתלוננת הטיחה בפניו פרטים נוספים של המקרה הוא טען כי "לא מכיר אירוע כזה. הכלבה שלה קיבלה ממני תיקון, מכה קטנה. אבל לא עשיתי כלום למתלוננת" (ת/2 שורות 16-21).

54. והרי איזה פלא, מעל דוכן העדים, זיכרוננו של הנאשם שב אליו והוא תיאר את פרטי המקרה עד לדקויותיו הקטנות. כך סיפר כי באותה התקופה היו בעיצומו של תהליך אילוף וחינוך של הכלבה בשם "טייני" אשר נהגה כדרך קבע לעלות על הספה מעשה אסור מבחינתם. ביום המדובר, כאשר הכלבה ניסתה לעלות על הספה, ביקש לחנך אותה, כלשונו ערך "תיקון" משמע "ברגע שכלב עושה פעולה לא נכונה נותנים לו פליק בטוסיק" אך לטענתו טייני נשכה אותו ובאינסטינקט דחף את הכלבה מהספה. המתלוננת אשר נכנסה בדיוק לתוך הדירה, פירשה את הסיטואציה באופן שגוי ונחלצה לעזרת הכלבה והוא כביכול חסם את דרכה עם היד כרוצה לומר "חכי רגע אל תתני לי לפספס את הקטע עם הכלב של התיקון" ובזה הסתיים האירוע (עמ' 22 שורות 21-26; עמ' 32 שורות 22-33; עמ' 34 שורות 1-10). גם פה לא השתכנעתי. הדעת נותנת כי משך תקופת אילוף ישנן פעמים רבות בהם נדרש "תיקון". הגרסה המתפתחת מחד ומצמצמת ומרחיקה מאידך ביחס לאירוע זה יש בה כדי לרמז כי הנאשם היה מעורב באירוע הרבה יותר משמעותי מהאופן שתיאר מעל דוכן העדים.

55. אפשר היה להרחיב ולעמוד על היבטים נוספים בעדותו של הנאשם המלמדים על כך שמסר גרסה שאינה אמת, ובין היתר התנהגותו האלימה במפגש עם השוטרים. אולם לנוכח המקובץ ומשהגעתי לכלל מסקנה כי לא אוכל לתת אמון בגרסתו, לא מצאתי הכרח לעשות כן.

56. לסיכום. האירועים אכן התרחשו בדל"ת אמות הבית וזולת הנאשם והמתלוננת אין ראיות חיצוניות שיכולות ללמד על שהתרחש בין השניים. עם זאת, עדותה של המתלוננת מהימנה עליי והיא מתיישבת עם ראיות נוספות, ובהן תצלומי החבלה ודוחות הפעולה של השוטרים וסרטוני מצלמות הגוף. התרשמותי השלילית מעדות הנאשם מהווה נדבך נוסף ומשלימה את המארג הראייתי המוכיח את אשמתו.

תוצאה

57. המאשימה עמדה בנטל הנדרש להוכיח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ואני מרשיעה אותו בעבירות המפורטות ברישא הכרעת הדין.

ניתנה היום, י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים